

[Gert Petersen]

ge«. Det var derfor, man destruerede det. Det er jo en ret nærliggende konklusion, at sagsbehandleren så er gået i gang med at lave et kartotek med oplysninger, der er aktuelle og brugelige. I hvert fald kan man ikke se, at efterretningstjenesten på noget tidspunkt har erkendt, at disse sagsbehandlerregistreringer er ulovlige.

For det tredje har vi erfaret, at efterretningstjenesten under samarbejdet med Hetler lavede et nyt kartotek over organisationer på en formular kaldet E 1013. Dette kartotek er forsvundet under højst mærkværdige omstændigheder, men efter det foreliggende udfyldte efterretningstjenesten 100-150 formularer af denne type, dvs. man registrerede 100-150 organisationer. Formularen er imidlertid især indrettet på registrering af personer - hvilket jo ikke er overraskende, for organisationer består som bekendt af personer - og dermed havde man genetableret den politiske personregistrering.

For det fjerde er der det såkaldte Lollikartotek, som blev oprettet i nært samarbejde med Hetler.

Alt det er slemt nok, og det er en klar krænkelse af regeringserklæringen af 1968.

Må jeg spørge: findes der andet end lovlige organisationer i dette land? Og hvis der findes andet, hvorfor er de så ikke bragt for retten og forbudt? Mig bekendt har domstolene ikke i mange år forbudt organisationer herhjemme som ulovlige. Så udøver de personer, som deltager i lovlige organisationer, selvsagt også lovlig politisk virksomhed, og registrering af personer, fordi de deltager i det omtalte organisationsliv, må være klart ulovlig.

Men som sagt, det bliver værre. Er regeringserklæringen af 1968 det papir værd, den er skrevet på? Lad os se på kommissionsdomstolens fortolkning, som forsvarsministeren jo var så glad for.

I erklæringen hed det: »Principielt må det erkendes, at en virksomhed, der holder sig inden for de grænser, der er afstukket ved lovgivningen, ikke bør give anledning til registrering hos politiet.« Ikke desto mindre finder kommissionsdomstolen, at registrering af organisationer - som, gentager jeg, består af personer - ikke strider mod erklæringen, »seiv om organisationerne ikke har som erklæret formål eller reelt tilsigter med ulovlige midler at undergrave eller omstyrte den be-

stående samfundsorden«. Man undres. Så vidt organisationerne.

Så er der de »rene« personregistreringer. Lovlig virksomhed må ikke give anledning til registrering hos politiet, sagde regeringen i 1968. Nu tolker kommissionsdomstolen erklæringen sådan, at hvis efterretningstjenesten har en rimeligt begrundet mistanke om ulovlig virksomhed eller medvirken hertil eller - og det synes jeg nok er temmelig himmelråbende - om virksomhed, der efter almindelige erfaringssætninger må ventes at ville udarte til ulovligheder, ja, så er det altså ikke i strid med regeringserklæringen at registrere personer for udøvelse af lovlig politisk virksomhed.

Af disse grunde, sammenholdt med at ingen person eller organisation i de sidste mange år har kunnet anklages ved retten for ulovlig politisk virksomhed, må jeg konstatere, at regeringserklæringen af 1968 er blevet bøjet til ukendelighed og tolket om til sin egen modsætning.

Jeg synes, den har ganske samme værdi som daværende justitsminister Elmqvists ord i 1947 om, at ingen i dette land bliver registreret af politiet på grund af politisk virksomhed, dvs. ingen som helst værdi.

Det bliver vi yderligere belært om, når vi i kommissionsdomstolens beretning læser, hvad efterretningstjenesten satte Hetlergruppen i gang med. Den må jo have pudset hr. Hetler på, hvad den selv har anset for virksomhed, der gav begrundet mistanke om ulovlighed, og har formodentlig også registreret personer på disse områder. Hvad var det for nogle områder? Lad mig bare nævne to, for tiden tillader ikke at gå ind på dem alle.

For det første Militærnægterforeningens aktivitet omkring 1970. Den blev, som det hedder i kommissionsdomstolens beretning, mere politisk og idealistisk betonet i slutningen af 1960'erne, og samtidig steg antallet af militærnægtere. Her gik vi andre og troede, at retten til civil værnepligt var en lovhemlet ret. Nu erfarer vi, at propaganda for at bruge denne ret kan »antages at have til formål at undergrave den bestående samfundsorden, i dette tilfælde forsvarret«.

På denne baggrund var det altså fuldt lægalt, at efterretningstjenesten satte hr. Hetler i gang med at udsponere militærnægterne. På samme måde som man også i dag friken-